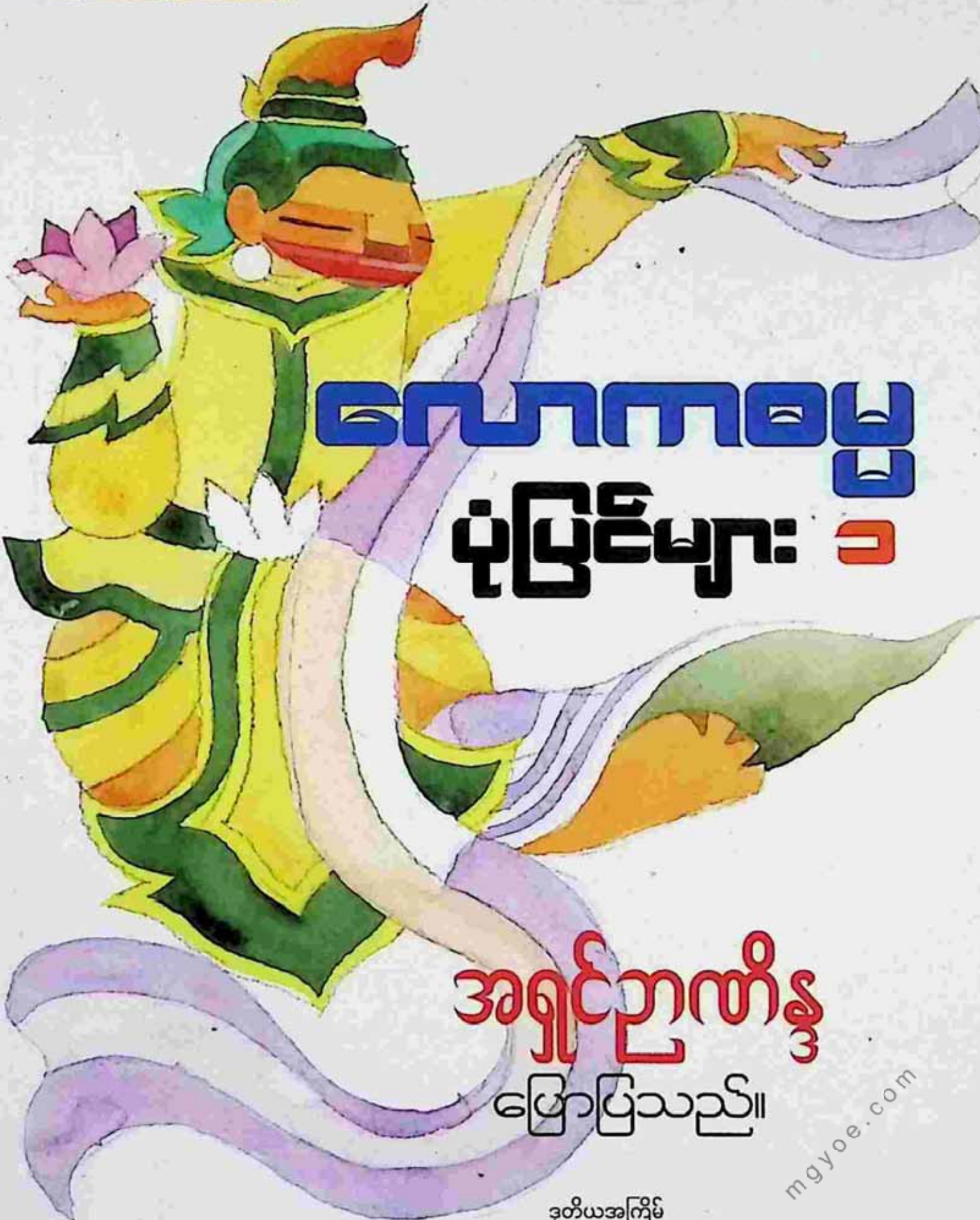

စိတ်ကူးချိုချိုကနပညာ

လောကဓမ္မ ပုံပြင်များ ၁

အရှင်ဉာဏိန္ဒ
ပြောပြသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoe.com

ဗုဒ္ဓစာပေများ၊
ကျမ်းဂန်များ၊
ဥပမာပုံဆောင်များ၊
ဇာတ်တော်များ၊
သာဓကများမှ
ထုတ်နုတ်ပြောပြသော
လိမ္မာယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ
လောကနှင့် ဓမ္မနှစ်ဖြာ
ပုံပြင်ပဒေသာများ

လောကဓမ္မပုံပြင်များ(၁)၊ အရှင်ဉာဏိန္ဒ
မျက်နှာပုံပန်းချီ - ဖေစိုးအောင်၊ အတွင်းသရုပ်ဖော် - သီဟတေး
စာမျက်နှာ ၁၅၆ မျက်နှာ ၁၂•၈၈၆၀၆ x ၁၈•၅၈၆၀၆

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်မာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ သာဓုဇ၊ မဇ္ဈိမရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၁၅ စိတ်ကူးချီချီ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊

ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

လောကဓမ္မပုံပြင်များ(၁)
အရှင်ဉာဏိန္ဒ
ပြောပြသည်။

ရတီလောကီ၊ ၂၀၂၀

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ခိုးသားကြီးနှင့် သူကြွယ်သမီး	၁
၂။	မဆင်မခြင် ပုဏ္ဏားလုလင်	၇
၃။	နတ်သမီးလိုချင် သေပွဲဝင်	၁၂
၄။	ပညာရှိအမတ်ကြီးနှင့်မိဖုရားသုံးပါး	၂၀
၅။	သူကြွယ်ကြီးသမီးနှင့် ဤသုံးဦး	၂၄
၆။	ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် လုလင်သုံးယောက်	၃၂
၇။	ကျေးဇူးသိတတ်သော သူရဲကောင်း	၃၉
၈။	ယောက်ျားနှင့်မိန်းမဟူသည်	၄၆
၉။	ပဒုမ္မဒေဝီ	၅၂
၁၀။	ပညာရှိအမတ်ကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားလုလင်သုံးဦး	၆၃
၁၁။	ကလေးမွေးသောယောက်ျားနှင့် သဲသောင်ပြင် မီးလောင်သော ဥပမာ	၇၀
၁၂။	အမတ်ပညာရှိကြီး၏ ဂုဏ်လေးမျိုးနှင့်လူ	၇၈
၁၃။	အမတ်ကြီး၏ပညာရှိ အချစ်ဟူသည်	၈၂
၁၄။	ဘုန်းကံဟူသည်	၈၆

၁၅။	အလျှောက်ကောင်းသောကြောင့်	၉၄
၁၆။	ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ တူညီသောစိတ်ဟူသည်	၁၀၀
၁၇။	ပညာရှိအမတ်ကြီးနှင့် ဘုရင့်သာရတကျမ်း	၁၀၆
၁၈။	ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ အာယုဝေဒန အသက်ရှည်ဆေး	၁၁၅
၁၉။	ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ လောကပါလတရားဖြတ်ထုံး	၁၂၃
၂၀။	အမတ်ကြီး၏ မဆုံးနိုင်သောပုံပြင်	၁၃၀
၂၁။	ပန်းထိမ်ဆရာဟူသည်	၁၃၅
၂၂။	ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်လယ်ယာမြေ	၁၄၂
၂၃။	အချောဆုံးအလှဆုံးဟူသည်	၁၅၃

ခိုးသားကြီးနှင့် သူကြွယ်သမီး

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကတိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ခိုးသားကြီးတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ထိုခိုးသားသည် နန်းတော်တွင်းမှ အစ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ၊ သူဌေးသူကြွယ်များအဆုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် အိမ်မှန်သမျှ တို့မှအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဥစ္စာပစ္စည်းရတနာရွှေငွေများကိုသာမက မိန်းမငယ်၊မိန်းမလတ်၊ကျေးကျွန်များကိုပါ ခြိမ်းခြောက်၍ အပါခေါ်ယူသွားတတ်လေသည်။

သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်

တကွ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်း၊ ရဲမက်၊ မြို့ဝန်တို့မှာ ခိုးသားကို အရိပ်အယောင်မျှပင် ခြေရာခံ၍မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုခိုးသားသည် ရသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာ ကျေးကျွန်တို့ဖြင့် လူသူမနီးသည့်တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ရွာတစ်ရွာ တည်ထောင်၍နေထိုင်လေသည်။

အမတ်ဗိုလ်ပါ ရဲမက် မြို့ဝန်တို့လည်း ခိုးသားကို လုံးဝမရှာဖွေနိုင်တော့ကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်အားအသိပေးလျှောက်ထားကြရတော့သည်။

ခိုးသားသည် သေသပ်ပိရီ

လွန်းသူလည်းဖြစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ရသေ့သူတော်စင်အသွင် တစ်ခါတစ်ရံ ပုဏ္ဏားပညာရှိ အသွင်ဖြင့်မြို့တွင်း၊ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တတ်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ကိုယ် ပျောက်သူခိုးအား ဖမ်းဆီးရန် ကြံစည် ရလေတော့သည်။

အကြံအစည်အတိုင်းပင် သူရဲကောင်းရဲမက် နှစ်ရာခန့်ကို စုစည်း ခေါ်ယူပြီးနောက် အချို့ကို ပုဏ္ဏားအသွင်၊ အချို့ကို ရသေ့ သူတော်အသွင်၊ အချို့ကို ရဟန်း အသွင်စသည်ဖြင့် ပြောင်းစေ ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တစ် ပြည်တစ်ရွာမှလာသော ကုန်သည် ဟန်ဆောင်ကာ နေ့ညမပြတ် လှည့်လည်၍ ခိုးသူအရှာ စခန်း ဖွင့်တော်မူ၏။

ခိုးသူလည်း ယခင်က အတိုင်း ပင် အသွင်အမျိုးမျိုးဆောင်ကာ ရှာကြံ ခိုးမြဲခိုးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကြီးသည် တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လူ

တစ်ယောက်ကို သတိထားမိတော် မူလေ၏။

တစ်နေ့ကမူသည် မျက်နှာ နှင့် ရသေ့သူတော်အသွင်။

မနေ့ကလည်းသည် မျက်နှာ နှင့်ပင်ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြစ်နေပြန်၏။

ယနေ့လည်းသည် မျက်နှာ နှင့်ပင် ရဟန်းကြီးအသွင်နှင့်ဖြစ် နေပြန်ပါသည်။

တစ်ပြည်သား ကုန်သည် အသွင်ဟန်ဆောင်ထားသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရုပ်သွင် သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် မျက်နှာ ပိုင်ရှင်အား လှူဖွယ်ပစ္စည်းပေး၍ မိတ်ဖွဲ့လိုက်လေသည်။

“အသင်ရဟန်းသည် ဘယ် အရပ်၊ ဘယ်မှာနေ၍ နေထိုင် သီတင်း သုံးတော်မူသနည်း”

မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရဟန်းကြီးယောင် ဆောင်ထားသော ခိုးသားက ...

“ငါသည် ရဟန်းမဟုတ်သ လို လူသာမညလည်းမဟုတ်ဘိ။ တစ်ပါးပြည်မှမင်းဖြစ်သည်။

အလျဉ်းမသင့်၍ ဤသို့ ရဟန်း အသွင်ဆောင်၍နေခြင်းဖြစ်ဘိ သည်။ ငါ့ပြည်ကိုလိုက်ခဲ့ပါဘိ လော့”

သူ့ပြည်သို့ လိုက်ပါစေရန် ဆွဲ ဆောင်သိမ်းသွင်းလေသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ခိုးသား၏ အကြောင်းစုံကို သိလိုသဖြင့် စုံစမ်း လေ့လာရန် လိုက်ပါသွား၏။

တစ်ကိုယ်တော် ခိုးသား သည် သူ၏နေရာသို့ရောက်သော အခါ ကုန်သည်ဟန်ဆောင်ထား သောဘုရင် မင်းမြတ်အား မွေ့ လျော်ဖွယ်အိပ်ရာထက်၌ ထား၍ အထူးထူးသော စားသောက်ဖွယ် ရာတို့ဖြင့်ကျွေးမွေးပြုရလေသည်။

ထို့ပြင် ချောမောလှပသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကိုပါဘုရင် မင်းမြတ်အားပြုစုရန်ပို့ထားပေး၏။

ထိုမိန်းမငယ်သည် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ နန်းတွင်းမှ ခြိမ်းခြောက် ခေါ်ယူသွားခြင်းခံရသောမောင်းမ ငယ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း အသံ

ကိုမှတ်မိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ...

“အဘယ်ကြောင့် ခိုးသားနှင့် အဆွေခင်ပွန်းပြုနေဘိသနည်း။ ဤရွာတွင်း၌ အရှင်မင်းကြီး မြင် နေရသော ပစ္စည်းဥစ္စာမှန်သမျှ တို့အားလုံးသည် တိုင်းပြည်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသောပစ္စည်းများ ပင်ဖြစ်ဘိ၏။ ခိုးသားနှင့်အတူ အရှင်မင်းကြီး မနေသင့်ပါ။ ယခု ပင်သွားတော်မူပါလော့”

တိုက်တွန်းစကားလျှောက် ထားလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ဘုရင်မင်းမြတ် လည်း အကြောင်းစုံကိုသိရှိတော် မူပြီး မိမိ၏ သူရဲကောင်း ရဲမက် များထံ အမြန်ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်း သောအခါ ရဲမက်ဗိုလ်ပါများစွာ နှင့် ကိုယ်ပျောက်ခိုးသူအားဝိုင်း၍ ဖမ်းဆီးလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် စစ်ဆေးမေးမြန်း တော်မူသည်။ ခိုးသူကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆို

သည်။ ထို့ကြောင့် တံကျင်လျှို၍
သတ်ရန် အာဏာပါးကွက်သား
တို့လက်သို့အပ်တော်မူလိုက်၏။

တိုင်းပြည်အတွင်း၌ နာမည်
ကြီးနေသော တစ်ကိုယ်တော်
ခိုးသူဖြစ်၍ စီရင်ရာနေရာသို့လာ
ရောက် ကြည့်ရှုကြသော လူများ
ဖြင့်စည်ကားနေတော့သည်။

ထိုလူစုဝေးထဲတွင် သူကြွယ်
ကြီးတစ်ယောက်၏သမီးပျိုလည်း
ပါဝင်နေသည်။ ခိုးသူသည် လှပ
ချောမောသော သူကြွယ်ကြီး
သမီးအားတပ်မက်သောမျက်လုံး
ဖြင့်စိုက်ကြည့်နေ၏။ အသနားခံ
သောအမူအရာဖြင့်ဆွဲဆောင်၏။
သူကြွယ်သမီးသည်လည်း လျှပ်
တစ်ပြက် တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ခိုးသားအား ချစ်ခင် သနားသွား
တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်သူကြွယ်ကြီး
ထံ အမြန်ပြန်လာပြီးနောက်...

“ဤခိုးသူအား သမီး ချစ်ပိုင်
ခွင့်မရပါက ရင်ကွဲနာကျပြီးသေ
ရပါလိမ့်မယ် ဖခင်”

ငိုယိုလျက် ပြောလေသည်။
ဖခင်သူကြွယ်ကြီးလည်း
သမီးငယ်အားများစွာ ကရုဏာ
သက်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့်
သမီးစိတ်ဆန္ဒပြည့်စေရန်အတွက်
ဘုရင်မင်းမြတ်ထံဝင်ရောက်ခစား
ကာ...

“မြတ်သောအရှင်မင်းကြီး ...
သူသတ်ကုန်းတွင် ငှက်အံ့ဆဲဆဲ
ခိုးသူအား ကျွန်တော်မျိုးသား
သမက်ပြုပါရစေ။ သို့အတွက်
ခိုးသူ၏ကိုယ်အလေးချိန်နှင့်ညီမျှ
သော ရွှေငွေရတနာများကို အရှင်
မင်းကြီး၏ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ်
ပေးဆပ်ပါရစေဘုရား” ဟုလျှောက်
ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်
ခိုးသူမှာသာမညမဟုတ် ထီးနန်း
ကိုပါ ထိပါးနိုင်သူဖြစ်သဖြင့် မိမိ
ကိုယ်တော်တိုင် ရုပ်ဖျက်၍ခက်ခဲ
စွာဖမ်းဆီးထားရသူဖြစ်၍သူကြွယ်
ကြီးအပေါ်အမျက်တော်ပွားလေ
သည်။

သူကြွယ်ကြီးလည်း မင်းကြီး

အမျက်ထွက်မှန်းသိ၍အပြစ်မပေး
 မိ ပြန်ပြေးခဲ့ရတော့၏။
 ထိုအချိန်မှာပင် ခိုးသူအား
 အာဏာသားတို့က အဆုံးစီရင်
 လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူကြွယ်ကြီးသမီးမှာလည်း
 ခိုးသူအား ချစ်ခင်စွဲလမ်းလွန်း၍
 ခိုးသူအားဖက်၍ ငိုကြွေးရင်း
 ရင်ကွဲကာသေဆုံးသွားလေတော့
 သတည်း။

မဆင်မခြင် ပုဏ္ဏားလုလင်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
က တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌ ပုဏ္ဏား
လုလင် လင်မယား နှစ်ယောက်
ရှိလေသည်။

ထိုပုဏ္ဏားလုလင်နှင့် ပုဏ္ဏား
မလေးတို့မှာ အလွန်ပင် အဆင်း
လှပချောမောကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်သူတကာ
တို့က ရှေ့သွားနောက်လိုက်
ညီကြပေသည်ဟု ချီးမွမ်းစကား
ဆိုကြ၏။

နှစ်ဖက်မိဘများသည်လည်း
ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသဖြင့် သား
နှင့်သမီးတို့အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
ကြစေရန်ရွာထိပ်ရှိ ရေကန်ကြီး

အနီးတွင်သပ်ရပ် ခုံညားသော
အိမ်တစ်ဆောင်နှင့်ဥယျာဉ်တစ်ခု
ကိုဆောက်လုပ်ပေးထားကြ၏။

ပုဏ္ဏားလုလင်နှင့် ပုဏ္ဏားမ
လေးတို့သည်တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်လွန်စွာမှပင် ချစ်ခင်
မြတ်နိုးစွာ ပေါင်းဖက်၍ မိဘများ
ဆောက်လုပ်ပေးထားသည့်အိမ်ကြီး
နှင့် ဥယျာဉ်မှာပင် ပူပင်သောက
ရောက်စရာမရှိဘဲပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့
စွာ နေထိုင်ကြရသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင်
ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ကိုယ်လက်
သန့်စင်ရန် ရေကန်သို့ထွက်ခဲ့လေ
သည်။

ထိုအခိုက် ကောင်းကင်တွင် ပန်းရထားဖြင့် ဖြတ်သွားသော နတ်လုလင်တစ်ပါးသည် လေသာ ပြတင်း၌ရပ်ကာ ဥယျာဉ်အတွင်း သို့ကြည့်နေသော ပုဏ္ဏားမလေး အား တွေ့မြင်သွားလေသည်။

နတ်သားလုလင်သည် မြင် မြင်ချင်းပင် ပုဏ္ဏားမလေးကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိသဖြင့် လျင်မြန် စွာပင်ပန်းရထားထက်သို့ဆွဲတင် ကာ ခိုးပြေးလေတော့၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ပုဏ္ဏား လုလင်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက် လာပြီး ဇနီးသည် ပုဏ္ဏားမလေး အားမတွေ့သောအခါဟိုမှသည်မှ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်းမတွေ့ တော့ပေ။

အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ဥယျာဉ် အတွင်းအနှံ့ရှာပြန်သည်။ အရိပ် အယောင်မျှပင်မတွေ့သဖြင့်သူရူး ကြီးတစ်ယောက်ပမာ ငိုမြည်တမ်း တကာမိဘတို့ထံပြေး၍ရှာဖွေပြန် ၏။

သို့သော် မတွေ့ရပေ။

နတ်သားလုလင် ခိုးယူသွား ခြင်းကိုမည်သူမျှမသိလိုက်၊မမြင် လိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

နှစ်ဖက်မိဘများပါ ဝိုင်းဝန်း ရှာဖွေကြသော်လည်း မတွေ့ သည့် အဆုံးတွင် ပုဏ္ဏားလုလင် အား ဖျောင်းဖျနားချကြ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ နားချမရဘဲ သူချစ်မြတ်နိုးသော ပုဏ္ဏားမ လေးအား ရှာဖွေရန် စုံနဲ့သာမြိုင် ခရီးဆန့်ပါလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက် တစ်မြို့ဝင် တစ်ရွာထွက်၍ရသေ့ဝတ်အသွင် ဖြင့် ပုဏ္ဏားမလေးအား ရှာဖွေပါ သော်လည်းမတွေ့ပေ။ ပုဏ္ဏား လုလင်လေးမှာသာ စုတ်ပြတ် မွဲတေလာပြီး လူလုံးမလှ တပိန် ပိန်တလိမ်လိမ်ဖြစ်လာလေတော့ ၏။

တစ်နေ့တွင် တစ်ခုသော တိုင်းပြည်သို့ရောက်သွားပြီး ဇနပုဒ်ရွာကြီး တစ်ရွာတွင်

ပုဏ္ဏားကြီး တစ်ယောက်သည် ညှိုးနွမ်းပင်ပန်းနေသော ရသေ့အသွင် ပုဏ္ဏားလုလင်လေးအား သနားကရုဏာ သက်လာသဖြင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို အဝအလင်ကျွေးမွေးလေသည်။

ထိုသို့ ကျွေးမွေးပြီးနောက် လမ်းခရီးတွင် အဆင်သင့် စားသောက်သွားနိုင်ရန်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို သပိတ်ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရသေ့အသွင် ပုဏ္ဏားလုလင်လေးသည် ချစ်သူ ပုဏ္ဏားမလေးအား ရှာဖွေရန် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

တောလမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မောပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သဖန်းပင်ရင်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် အသင့်တွေ့ရသော မလှမ်းမကမ်းမှ ရေကန်သို့ သွား၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရသေ့အသွင် ပုဏ္ဏားလုလင်လေး၏ သပိတ်အတွင်းမှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထိုးသုတ်စားသောက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော ကျီးငှက်တစ်ကောင်သည် သဖန်းပင်ထက်တွင် ရှိနေပေသည်။

ထိုကျီးငှက်ကို သဖန်းပင်၏ ခွဆုံအကွေးမှ မြွေဟောက်ကု ပေါက်ချလိုက်တော့၏။ ကျီးငှက်လည်း သေဆုံးပြီး သပိတ်အနီးသို့ ကျသွားတော့သည်။

ဤသို့ မြွေဟောက်သည် ကျီးငှက်ကို ပေါက်သတ်လိုက်ရာ၌ ဒေါသပြင်းလွန်းသဖြင့် အဆိပ်ရည်များလျှံကာ သစ်ပင်အောက်ရှိ သပိတ်အတွင်းမှ စားသောက်ဖွယ်ရာများအပေါ်သို့ နေရာအနှံ့ကျကုန်လေတော့၏။

ရသေ့အသွင် ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ရေကန်မှ တက်လာပြီး သဖန်းပင်ရင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သဖန်းပင်ရင်းရှိ မိမိ၏

ထမင်းသပိတ်အနီးတွင် ကျီးငှက် တစ်ကောင်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသော် လည်းမည်သို့မျှ အမှုမထားဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့်သပိတ် အတွင်းမှ စားသောက်ဖွယ်ရာ တို့ကိုအားပါးတရစားလေသည်။

ထိုသို့ စားသောက်ပြီး ခဏ ကြာသောအခါ စားသောက် ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် ရောနှောနေသည့် မြွေဆိပ်သင့်ကာ နေရာတွင်ပင် သေဆုံးသွားလေတော့၏။ ထိုသို့

သေဆုံးသွားခြင်းမှာလည်း ပုဏ္ဏားလုလင်သည်သပိတ်နံနား မှ ကျီးငှက်သေကိုမြင်သောအခါ တွေးဆ၍စူးစမ်းဆင်ခြင်သင့်၏။

ဤသို့ ကျီးငှက်သေကို မြင် ပါလျက် နမော်နမဲ့နှင့် အစားကို ခုံမင်သောကြောင့်မြွေဆိပ်သင့်ပြီး မသေသင့်ဘဲသေခြင်းကိုကလေး တို့သင်ခန်းစာယူသင့်ပေသတည်း။

အရာရာကို စူးစမ်းလေ့လာ ပြီးမှ ပြုမူဆောင်ရွက်သင့်အပ်ပေ သည်။

နတ်သမီးလိုချင် သေပွဲဝင်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
က ရတနာပူရပြည့်ရှင်မင်းသည်
ဒေသန္တရဗဟုသုတ ခရီးလှည့်
လည်လိုသောကြောင့် ယုံကြည်
တော်မူမိသောအမတ်ကြီးတစ်ဦး
ကို နန်းယာယီအုပ်ချုပ်ရန်တာဝန်
ပေးအပ်တော်မူခဲ့၏။

ရတနာပူရပြည့်ရှင်မင်းလည်း
သုံးနှစ်သုံးမိုးတိုင်အောင် လှည့်
လည်သွားလာ၍ နေလေသည်။

ထိုသုံးနှစ်သုံးမိုးအတွင်း
ကာလများ၌ ထီးနန်းကို ယာယီ
တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်နေရသော
အမတ်ကြီးသည် အုပ်ချုပ်ရေးရာ
တွင် မကျွမ်းကျင်သဖြင့် အစစ

အရာရာ အဆင်မပြေဘဲ ရှိနေ
သည်။

ထို့အပြင် အမတ်ကြီးသည်
အမတ်အချင်းချင်း၊ စစ်သူကြီး
အချင်းချင်းတို့ကို သွေးကွဲအောင်
ပြုခြင်း၊ တိုင်းပြည်ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်းကို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်
နက်ထွင်ကာ ကြံစည်ပြုလုပ်နေ
ခြင်းတို့ကြောင့်တိုင်းသူပြည်သား
များ ဆူပူလှုပ်ရှားလာကြတော့
သည်။

သို့နှင့်ပင် မင်းကြီး အချိန်မီ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ
မိမိအပြစ်တို့ကို မင်းကြီးသိမည်၊
မြင်မည်ကို ကြောက်လန့်ကာ

မင်းကြီးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သိန်းခိုကျွန်းသို့ ဘုရားဖူးရန် အကြောင်းပြု၍ ထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

လမ်းခရီးတွင် အမတ်ကြီးသည် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ရေနတ်သမီးအား အထူးထူးပြု ဖွယ်ဖြင့် ပူဇော်ပသနေသည်ကို မြင်တွေ့သွား၏။ ထိုအခါအမတ် ကြီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလေတော့၏။

ထိုသို့ အမတ်ကြီး ငိုကြွေးရ ခြင်းကို သူဌေးကြီးက မေးမြန်း လေသည်။ ထိုအခါ အမတ်ကြီး က ...

“အို...သူဌေးကြီး... အကျွန်ုပ် သည် နတ်တို့အား အမျိုးမျိုး အထူးထူးပူဇော်အမှုကို ပြုခဲ့ဖူးပါ သည်။ ဒါပေမဲ့မည်သို့မျှ အကျိုး ပြုခြင်း မခံခဲ့ရပါ။ သို့အတွက် ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးရခြင်းဖြစ်တိ ၏”

သူဌေးကြီးသည် အမတ်ကြီး ၏ ဖြေကြားချက် စကားအတွက်

မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်စကားကို မဆို တဲ ...

“အဘယ် မည်သို့သွားအံ့ နည်း”

ထပ်၍ မေးမြန်းပြန်သည်။ အမတ်ကြီးလည်း သိန်းခိုကျွန်း သို့ သွားမည့်အကြောင်း ဖြေပြန် သည်။

ထိုအခါမှ သူဌေးကြီးက...

“အမတ်ကြီး ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ သိန်းခိုကျွန်းသို့သွားရန် အစီ အစဉ် ရှိတိ၏။ ထိုရက်ကျမှ ကျွန်ုပ်နှင့် အဖော်လည်းရအောင် အတူသွားကြတာပေါ့”

အမတ်ကြီးလည်း သဘော တူလက်ခံပြီး ထိုရက်ရောက်သော နေ့တွင် သူဌေးကြီး၏ သင်္ဘော နှင့်နှစ်ယောက်အတူ သိန်းခိုကျွန်း သို့ဦးတည်၍ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းခရီးတစ်နေရာသို့ အ ရောက်သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်ကျွန်း တစ်ကျွန်းပေါ်မှ ရွှေပင်တစ်ပင် အောက်၌ အလွန်လှပချောမော

သည့်နတ်သမီးလေးကိုအမတ်ကြီး
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အမတ်ကြီးသည် မြင်လျှင်
မြင်ချင်းပင် စွဲလမ်းချစ်ခင် မြတ်နိုး
သွားသဖြင့် မိမိနှင့် တစ်ပါတည်း
ခေါ်ယူရန် နတ်သမီးလေးရှိရာ
ကျွန်းပေါ်ရှိရွှေပင်သို့အပြေးထွက်
သွားလေတော့၏။

သူဌေးကြီးမှာ အမတ်ကြီး
၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်
ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နတ်သမီးသည်အမတ်ကြီး
မိမိထံပြေးလာနေသည်ကို မြင်
သောအခါ ရွှေပင်အောက်မှထွက်
၍ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်
ကွယ် သွားလေတော့၏။

အမတ်ကြီးမှာ ချောမော
လှပလွန်းသောနတ်သမီးကလေး
အားအမိလိုက်မရသဖြင့်ရှက်သော
ဆီသို့ပြန်ခဲ့ရသော်လည်းစိတ်အာရုံ
သည် နတ်သမီးကလေးထံ၌သာ
ကျန်ခဲ့ပြီး သူရူးကြီးတစ်ယောက်
ပမာ ဖြစ်နေရှာတော့၏။

သိန်းခိုကျွန်းသို့ ရောက်လာ

ခဲ့သော်လည်း မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာ
ပူရသို့သာ အမြန်ပြန် ပို့ပေးပါရန်
သူဌေးကြီးအား တောင်းပန်လေ
သည်။ သူဌေးကြီးလည်း ပြုဖွယ်
ကိစ္စများပြီးသည်နှင့် ပြန်ပို့ပေး
လိုက်၏။

အမတ်ကြီးသည် ရတနာပူရ
မင်းနေပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာ
သောအခါ သိန်းခိုကျွန်း၌ တွေ့
မြင်ခဲ့ရသမျှသော အကြောင်း
အရာတို့ကို မင်းကြီးက မေးတော်
မူလေသည်။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးလည်း
မိမိ၏ ခရီးအစမှအဆုံး တွေ့ခဲ့ရ
မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရသမျှတို့ကိုလျှောက်
တင်လိုက်၏။

လမ်းခရီးတွင် ကျွန်းတစ်
ကျွန်းပေါ်မှ အလှနတ်ဖုရားမလေး
၏အကြောင်းကိုပို၍အသေးစိတ်
လျှောက်တင်လိုက်၏။

ဤသို့လျှင် ဒေဝီနတ်ဖုရား
မလေး၏အကြောင်းကို အမတ်
ကြီးထံမှ ကြားတော်မူသောအခါ

မင်းကြီးမှာ နတ်သမီးကလေး
အား မမြင်ဖူးသော်လည်း ချစ်ခင်
စွဲလမ်း သွားလေတော့သည်။
ယခုပင်နတ်သမီးကလေးရှိရာသို့
သွားရန်ရွက် သင်္ဘောတော်ကို
စီရင်လေတော့၏။

ထိုသို့ စီရင်ပြီး ထွက်လာခဲ့
ရာမကြာမီပင် အမတ်ကြီး ပြော
သောသမုဒ္ဒရာအလယ်နတ်သမီး
ကလေးရှိရာ ကျွန်းဆီသို့ရောက်
လာတော့၏။

မင်းကြီးသည် အမတ်ကြီး
ပြောပြသည့်ကျွန်းပေါ်မှရွှေပင်ဆီ
သို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်သက်
တွင်တစ်ခါဖူးမျှပင် မမြင်ဖူးသည့်
အလှပိုင်ရှင် နတ်သမီးကလေး
အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အမတ်ကြီး နည်း
တူပင်အလှနတ်သမီးမလေးအား
မိမိနှင့်တစ်ပါတည်း ခေါ်ယူတော်
မူ သွားရန်အတွက် ကျွန်းပေါ်သို့
အလျင်အမြန်တက်သွားလိုက်၏။

နတ်သမီးလည်း မင်းကြီး
အား မြင်သည်နှင့် ရေအောက်သို့

ငုပ်လျှိုးသွားတော့၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ...

“ငါသည် နတ်သမီးကလေး
အား မမြင်ရခင်ကတည်းကပင်
ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွဲလမ်းမိခဲ့၏။
ယခု မျက်မြင်တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။
သူ့အလှမှာအမတ်ကြီးပြောသည်
ထက်ပင် နှစ်ဆပို၍ ငါ့စိတ်အာရုံ
တွင်စွဲမိသည်ကခက်ချေပြီ။ မရ
လျှင်မနေနိုင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
စေတော့ရေသို့လိုက်တော့မည်”

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး သန်လျက်
ကိုကိုင်ကာ နတ်သမီးကလေး ငုပ်
လျှိုးသွားရာ ရေအောက်သို့ လိုက်
လေတော့၏။

မင်းကြီးလိုက်လာကြောင်း
နတ်သမီးသိသောအခါ နောက်သို့
လှည့်၍...

“အသင် မည်သူနည်း”

မေးလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက...

“ငါသည် လူသာမည မဟုတ်
ဘဲ ရတနာပူရပြည့်ရှင်မင်းပင်
ဖြစ်တော့သည်။ အသင်နတ်သမီး

အားချစ်ခင်မြတ်နိုးမိ၍ မင်းစည်းစိမ်ကိုပင်စွန့်ပြီး သင်နှင့်အတူနေရန် ဤသမုဒ္ဒရာ အောက်သို့တိုင် လိုက်ခဲ့ရဘိ၏ ”

ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ နတ်သမီးက...

“အသင်မင်းကြီး ဤသို့ဆိုလျှင်ကျွန်ုပ်အားချစ်ခင်မြတ်နိုးပါကခွင့်ပြုချက်တစ်ခုပေးဘိလော့။ ဤသည်မှာ အသင်မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် အတူပေါင်းဖက်နေစဉ် ကာလမှစ၍ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်လဆုတ်လေးရက်နေ့ညတိုင်း ကျွန်ုပ်သွားလိုရာကို သွားခွင့်ပြုရန် ဖြစ်ဘိ၏ ”

ခွင့်တောင်းလေသည်။

မင်းကြီးလည်း မိမိချစ်မြတ်နိုးခွင့်ရလျှင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောနှင့် ခွင့်ပြုပါမည်ဟု ကတိပေးပြီးလှနတ်ဒေဝီကလေးနှင့်အတူ ရေအောက်နန်းတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရေအောက်

နန်းတော်တွင်နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ မှနတ်သမီးကလေးသည်လဆုတ်လေးရက် နေ့ညတိုင်းပျောက်ပျောက်သွားရခြင်း၏အကြောင်း ကိစ္စကိုကြာလာသောအခါမင်းကြီးသည် သိချင်လာသဖြင့် တစ်ခုသော လဆုတ် လေးရက်နေ့ည၌ နတ်သမီးလေးထွက်လာသည်နှင့်နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါသွားလေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ နတ်ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး နတ်သမီးကလေးအား ဖမ်းယူကာ ပါးစပ်မှ ဝါးမျိုလိုက်တော့၏

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်နေရသောမင်းကြီးသည် များစွာတုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် တုန်ယင်သောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ငါသည် နတ်သမီးလေးအားများစွာချစ်မြတ်နိုးဘိသည်။ များစွာတွယ်တာဘိ၏။ ငါ၏

နန်းစည်းစိမ်အပေါ်တွင်တွယ်တာ
ခြင်းထက် ပိုဘိသည်။ ဒါကြောင့်
အရာခပ်သိမ်းကိုစွန့်ပစ်ခဲ့ရပေပြီ။
ယခုမှတော့ မထူးပြီ။ နတ်သမီး
ကလေးအတွက်ဆိုလျှင် အသက်
ကိုပင် စွန့်ပစ်၏”

မာန်တင်းဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်
အသင့်ပါလာသော သန်လျက်
ဖြင့် နတ်ဘီလူးကြီး၏ လည်ကို
ဖြတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့
နောက် နတ်ဘီလူးကြီး၏ ရင်ကို
ခွဲချလိုက်ပြီး ချစ်ရလွန်းသော
အလှနတ်ဒေဝီကလေးကို အသာ
အယာပွေ့ယူလိုက်ရာအသက်ရှင်
လျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ဝမ်းသာသွား
လေသည်။

သို့သော် နတ်သမီးကလေး
က ...

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သည်
ဖခင်နတ်မင်းကြီးရဲ့ကျိန်စာကြောင့်
လဆုတ်လေးရက်နေ့ ညရောက်
တိုင်း ဤကဲ့သို့နတ်ဘီလူး မျိုခြင်း
ကိုခံရဘိ၏ နံနက်လင်းသော

အခါမှသာ နတ်ဘီလူး၏ စအိုမှ
အရှင်ပြန်ကျလာရပါ၏။ ဖခင်
နတ်မင်းကြီးရဲ့ကျိန်ဆိုချက်မှာ ...

“ဤသို့ လဆုတ်လေးရက်
နေ့ညတိုင်း၌ နှစ်နှစ်တိုင်အောင်
ငရဲခံပြီးမှ ရတနာပူရပြည့်ရှင်မင်း
သည် သင့်လင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ထို
မင်းကနတ်ဘီလူးလည်ကိုဖြတ်ပြီး
မှ ဤကျိန်စာက လွတ်မည်လို့ဆို
ထားဘိ၏။ဒါကြောင့် ယနေ့တွင်
ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်နတ်မင်းကြီး
၏ ကျိန်စာမှ လွတ်မြောက်ပါပြီ
ဖခင်နတ်မင်းကြီးထံသို့ ကျွန်ုပ်
ပြန်ရတော့မည်။ အရှင်မင်းကြီး
လည်းလာရာလမ်းအတိုင်းပြန်ဘိ
လော့”

နတ်သမီးသည် မင်းကြီးအား
ပြောဆိုပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာ
ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
၏။ မင်းကြီးလည်း နတ်သမီး
ကလေးမရှိတော့သဖြင့်ရေအောက်
နန်းတော်၌ ဆက်နေ၍လည်း
အကြောင်းမထူးတော့ ပြီဖြစ်
သဖြင့် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ

သင်္ဘောရှိရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှ အမတ်ကြီး
နှင့် တကွနောက်ပါဗိုလ်ပါ အခြွေ
အရံတို့သည် နတ်သမီးကလေး
နောက် ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုး
လိုက်ပါသွားသော မင်းကြီးပြန်
မလာသည်မှာ နှစ်အတန်ကြာပြီ
ဖြစ်သော်လည်းစောင့်ဆိုင်းနေကြ
ဆဲဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် နတ်သမီးလေး
ပါမလာဘဲ သန်လျက်ကိုကိုင်၍

ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲပေါ်လာသော
မင်းကြီးအား အမတ်ကြီးမြင်လေ
သည်။ သို့နှင့် ဗိုလ်မင်းတပ်မင်း
များ အကူအညီဖြင့် မင်းကြီးအား
သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြ
၏။

မင်းကြီး သင်္ဘောပေါ်ပြန်
ရောက်သောအခါ နတ်သမီး
ကလေး၏ အဖြစ်အပျက်ကိုပြော
ပြရာ အမတ်ကြီးသည် ပင်လယ်
ထဲသို့ ခုန်ချ၍ သတ်သေလိုက်
လေတော့သတည်း။

ပညာရှိအမတ်ကြီးနှင့် မိဖုရားသုံးပါး

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ က သုဝဏ္ဏပြည်တွင် ဓမ္မဥရမင်း စိုးစံလေသည်။ ထိုမင်းတွင်ကောင်းခြင်း ငါးဖြာကြန်အင်လက္ခဏာ တို့နှင့် ပြည့်စုံပြီး ကိန္နရီနတ်မယ် တမျှ အလွန်လှပချောမွေ့သည့် မိဖုရားသုံးပါးရှိလေသည်။

ထိုမိဖုရားသုံးပါး စလုံးသည် လွန်စွာမှပင် နုနယ်လွန်း၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မင်းကြီးသည် မိဖုရားတစ်ပါးထံသို့အဆောင်တော်ကူးရာ၌ ကြာညိုပန်းကို နားတစ်ဖက်တွင် ဆင်မြန်းပန်

ဆင်၍ သွားတော်မူလေသည်။ မိဖုရားအား ရနံ့သင်းထုံသော ကြာညိုပန်းရနံ့တွင် မွေ့လျော်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် နုနယ်သိမ်မွေ့လွန်းသော မိဖုရားကြီးမှာ မင်းကြီးထံမှ ကြာညိုပန်းရနံ့လွှမ်းသည်နှင့် မူးမေ့၍ သွားလေတော့၏။ မင်းကြီးလည်း နန်းတွင်းသမားတော်များကို ခေါ်ယူ ကုသစေရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မကြာမီမှာပင် ဓမ္မဥရမင်းသည် တစ်ပါးသော မိဖုရားနှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်သို့

ထွက်တော်မူခဲ့၏။

ဥယျာဉ်တော်အတွင်းသို့ မင်း မိဖုရားနှစ်ပါးတို့ထွက်သောအခါ နေရောင်တွင် သလင်းကျောက် အရောင်သည် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တောက်ပနေလေသည်။

ထိုသို့တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တောက်ပနေသောသလင်းကျောက်အရောင်သည် မိဖုရားအား ရောင်ပြန်ဟပ် မိသွားသဖြင့် မိဖုရားမှာနေရောင်တွင်ပင် မူးမေ့သွားလေတော့၏။ မင်းကြီးလည်းနန်းတော်တွင်း သို့ အမြန်ဆုံး သယ်ယူစေပြီးသမားတော်များနှင့် ဆေးဝါးကုသရပြန်၏။

တစ်ညသော လပြည့်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားငယ်တစ်ပါးနှင့်အတူစံနေခိုက်မှာပင် လေသာပြတင်းကိုအမှတ်မထင် ဖွင့်တော်မူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လရောင်သည်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခန်းသဏ္ဍာ နန်းဆောင်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်

ရောက်လာလေ၏။ ဤသို့ဝင်ရောက်လာသော လရောင်သည် နုနယ်သိမ်မွေ့လွန်းသော မိဖုရားငယ်အား လွမ်းခြုံမိသော ကာလမှာပင် မိဖုရားငယ်သည်လရောင်ထိကာမျှနှင့် မူးမေ့၍ လဲကျသွားလေတော့၏။

မင်းကြီးလည်းသမားတော်များကို ခေါ်ရပြန်၏။

မင်းကြီးမှာ ...

ကြာညိုပန်းရနံ့ကြောင့် မိန်းမောသွားသော မိဖုရား။

သလင်းကျောက် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ မူးမေ့သွားသော မိဖုရား။

လရောင်ကြောင့် မူးမေ့သွားသော မိဖုရားသုံးပါးရှိတော်မူ၏။

ထိုမိဖုရားသုံးပါးတွင် မည်သူသည် ပို၍နုနယ်နူးညံ့ သိမ်မွေ့လွန်းသူဖြစ်သည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံအပြီးတွင်ပညာရှိအမတ်ကြီးအား ဆုံးဖြတ်စေတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ပညာရှိ အမတ်ကြီး
က ...

“အို... အရှင်မင်းမြတ် ...
ကျောက်သလင်းရောင်ပြန်ဟပ်
သောဒဏ်ကြောင့် မေ့မြောသွား
သော မိဖုရားသည် နေရောင်မှ
တစ်ဆင့် သလင်းကျောက်မှ အ
ရောင်ဖြာ၍ တဖျပ်ဖျပ် တလက်
လက် ဖြာထွက်နေသောကြောင့်
နုနယ်သိမ်မွေ့လွန်းသော အရှင်
မိဖုရားမှာ အမြင်ကြောင့် မေ့မြော
သွားတော်မူရ၏။

ထိုမှ လရောင်ကြောင့် မေ့မြော
သွားရသော အရှင်မင်းကြီး မိဖုရား
သည်လည်း ထိုမျှလောက် နူးညံ့
သိမ်မွေ့နေခြင်းမှာ ပြင်ပလောက
နှင့်ကင်းကွာပြီး နန်းတော်ဆောင်
အတွင်း၌သာသီးခြားကမ္ဘာအဖြစ်
နှင့်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ
သည် အရှင်မင်းမြတ်။ ဤသည်
ပင်သဘာဝနှင့်ထိတွေ့မှုနည်းပါး
နေတိ၏။ ယခုလို ရုတ်တရက်
လရောင်ထိပြီး မှူးမေ့သွားခြင်းမှာ
လရောင်၏ အတွေ့ကြောင့်လို့

ဆိုရပါမည် အရှင်မင်းမြတ် ...

အိုမြတ်သောမင်းကြီး...အရှင်
မင်းကြီး၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော
မိဖုရားသုံးပါးတို့ထဲတွင် အနူးညံ့
ဆုံးအသိမ်မွေ့ဆုံးအနုနယ်လွန်းဆုံး
မိဖုရားမှာကြာညိုပန်းရနံ့ကြောင့်
မှူးမေ့သွားသော မိဖုရားသာလျှင်
ဖြစ်တော်မူပါသည်။ အရှင်မင်း
မြတ် အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ကြာညိုပန်းရနံ့သည် လွန်စွာမှ
ပင် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လှပါသည်
အရှင်မင်းမြတ် ပုထုဇဉ်လူသား
တိုင်း နှစ်သက်မက်မောကြဘိ
၏။

ဤသို့ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်
သော ကြာညိုပန်းရနံ့ထိသည်
ကိုပင် မေ့မြောသွားသောကြောင့်
ရနံ့ကြောင့် မှူးမေ့သွားသော
မိဖုရားကြီးသည်သာလျှင် သာ၍
နူးညံ့သိမ်မွေ့ နုနယ်လွန်းသူ ဖြစ်
ပါသည် အရှင်မင်းမြတ်”

ပညာရှိအမတ်ကြီးသည်
ဤသို့ ရှင်းလင်းလျှောက်ထား
ဆုံးဖြတ်ပေး လိုက်လေသတည်း။

သူကြွယ်ကြီးသမီးနှင့် ဤသုံးဦး

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် သူကြွယ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ထိုသူကြွယ်ကြီး၌ အဆင်းရူပကာလှပသောသမီးတစ်ယောက်လည်းရှိသည်။ သမီးငယ်သည် တစ်ဆယ့်ခုနစ် ရွှေရင်သိမ်းသစ် အရွယ်ဖြစ်၍ သူကြွယ်ကြီးမှာ သမီးပျို၏ နောင်ရေးကို စိတ်အေးစေရန် သားကြီးအားခေါ်ယူပြီး သမီးပျို၏ အိမ်ထောင်ဖက်အရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးနောက် ညီမအတွက်

ကြင် ဖက်ရှာရန် အစ်ကိုဖြစ်သူ မှာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည် သို့ ရောက်သောအခါ ညီမငယ်နှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီမညွှန်သည်ကြီး တစ်ဦး၏ သားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။ ပြီးမှ ဖခင်ကုန်သည်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကြပြန်ရာ သတို့သားဖခင်လည်း သဘောမျှကြလေသည်။ မင်္ဂလာရက်ကိုပင် သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူလည်း ခရီးဆက်စရာ ရှိနေသဖြင့် အတူပါလာသော အမှုလုပ်လုလင်

အား ဖခင်သူကြွယ်ကြီးထံ ပြန်
လည်စေလွှတ်ပြီး သတင်းစကား
အပါးခိုင်းလိုက်သည်။

ဤမည်သော မြို့မှ ကုန်သည်
ကြီး၏ သား၊ ဤမည်သောသူနှင့်
သဘောတူညီစေပေးပြီးပါပြီ နွေဦး
ပေါက်ရာသီတွင် လာရောက်
တောင်းယူပါလိမ့်မည်ဟု မှာကြား
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုရက်အတွင်း ကုန်သည်
ကြီးသားနှင့်အမည်တူသောလုလင်
ပျိုတစ်ဦး သူကြွယ်ကြီးထံရောက်
လာလေသည်။ သူကြွယ်ကြီး
အားသမီးပျိုနှင့် မိမိအားပေးစား
ပါရန်တောင်းဆိုလေ၏။ ထို
အခါသူကြွယ်ကြီးကသားဖြစ်သူ
မှာကြားသည့်သတို့သားလောင်း
အမည်ဖြစ်နေရသဖြင့်ဝမ်းသာစွာ
ဖြင့်သမီးထံစေလွှတ်လိုက်တော့
သည်။

သူကြွယ်ကြီးသမီးမှာ ဖခင်
တို့က မိမိအားအကြင်ယောက်ျား
ပျိုတစ်ဦးနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြု
ပေးမည်ဟုသာကြားသိထားသည်။

မိဘစကားမပယ်ရှားလို၍ ခေါင်း
ညိတ်ခဲ့၏။ ထိုသူမှာ ဖြူသည်
လားမည်းသည်လားဟူ၍ ယနေ့
အထိ မသိမမြင်ဖူးသေးပေ။

ထို့ကြောင့်ရောက်လာသော
လုလင်ပျိုအား ဖခင်တို့ ရည်မှန်း
ထားသူဟု ထင်မှတ်၍ ပျူငှာစွာ
ဧည့်ခံကြိုဆိုသည်။

ထိုယောက်ျား လုလင်ပျိုက
လည်း သူကြွယ်ကြီးသမီးကို မြင်
တွေ့သည်နှင့်ပင်ချစ်လှကြောင်း၊
မြတ်နိုးလှပါကြောင်းကို ကျလာ
အောင် ပြောလေတော့သည်။
လုလင်ပျို၏ အပြောကောင်း အဆို
ကောင်းသောကြောင့် သူကြွယ်
ကြီးသမီးသည် လုလင်ပျိုအပေါ်
တွင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မိ
လေတော့သည်။

လုလင်ပျိုက ...

“အို ... ချစ်နှမ သင့်တွင်
ကျွန်ုပ်အလျင် ချစ်ကြင်ရမည့်သူ
များ ရှိခဲ့ပါသေးသလော”

မေးသောအခါ သူကြွယ်
ကြီးသမီးက ...

“အရှင် မရှိသေးပါ။ ဖခင်တို့ သဘောတူရည်မှန်းထားသော အရှင်ကိုသာ ချစ်ဦးသူအဖြစ် တုံ့ပြန်မေတ္တာဖြစ်မိပါ၏။ လုလင်ပျိုသည် မိမိအားကုန်သည်ကြီး၏ သားဟုထင်မှတ်နေသောသူကြွယ်ကြီးသမီးအဖြစ်ကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့်

“အို...ချစ်နှမ ဤသို့ဆိုလျှင် လွဲကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်ဖခင်တို့ သဘောတူရည်မှန်းထားသူမဟုတ်ပါအမည်တူသူချင်းသာ ဖြစ်တိ၏”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပြောလေသည်။

ထိုအခါ သူကြွယ်သမီးက ...

“အရှင်...သို့ပါမှ ခက်လှတိသည်။ ဖခင်တို့ ပေးစားမည်ဆိုသောသူကို ကျွန်မတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ ယခု အရှင်ကို ထင်မှတ်မှား၍ မေတ္တာတုံ့ပြန်မိလေပြီ။ အရှင်သည်သာ ကျွန်မ၏ချစ်ဦးသူဖြစ်ချေပြီ။ ဖခင်တို့၏စီမံချက်ကိုလည်း ချေဖျက်ရန်မသင့်။

ချေဖျက်ပါက မိဘစကားနားမထောင် ရာကျပေတော့မည်။ စေ့စပ်ထားပြီးသူ အပေါ်တွင်လည်းသစ္စာမဖျက်လိုပါ။ ဒါပေမဲ့ အရှင်အပေါ်တွင် ချစ်ဦးသူအဖြစ် ဝန်ခံမိ၍လည်း ကတိတစ်ခုပေးပါမည်။ ဤသည်မှာ မင်္ဂလာဦးည၌ အရှင်သစ်ထံတွင် ခွင့်ပန်ပြီး အရှင်ထံအရောက်လာခဲ့ပါမည်”

ပြောလေသည်။

လုလင်လည်း စဉ်းစားကာ...

သူကြွယ်ကြီးသမီး၏ ပြောစကားအရ မင်္ဂလာဦးည၌ လာခဲ့ပါမည်ဟုဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင် ယခုဆိုခြင်းမှာငြင်းပယ်စကားကို လှည့်ဖြား၍ဆိုခြင်းသာဖြစ်ချိမ့်မည်”

ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူကြွယ်ကြီးသမီးနှင့် ကုန်သည်ကြီးသားတို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာရက်အခါသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သတို့သားဘက်မှ လာရောက်တောင်းခံ၍ကတိအတိုင်းထိမ်းမြား

ပေးခြင်းဖြင့် ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်
သော်သူ ကြွယ်ကြီးသမီးသည်
လင်ကို မြတ်နိုးရိုသေစွာရှိခိုး၍ ...

“အရှင်...ကျွန်မကို အရှင်နှင့်
ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း မပြုမီ
ဖခင်တို့သဘောတူရည်မှန်းထား
သူအဖြစ် အရှင်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။
သို့အတွက် အရှင်နှင့်နာမည်ချင်း
တူသောတစ်ပါးယောက်ျားလုလင်
ကို ဖခင်တို့သဘောတူ ရည်မှန်း
ထားသူဟုထင်မှတ်မှား၍ တုံ့ပြန်
မေတ္တာထားခဲ့မိပါ၏။ အကြောင်း
စုံကို သိရလေမှ လွဲကြလေပြီဟု
သိရတိ၏။ ဒါကြောင့် ထိုလုလင်
ထံတွင်ကတိတစ်ခုကိုသစ္စာပြုမိ
ခဲ့၏။ ထားခဲ့သောကတိမှာ မင်္ဂလာ
ဦးညဉ့်အရောက်လာခဲ့ပါမည်ဆို
သောကတိစကားပင်ဖြစ်၏။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်မ၏ကတိစကားကို
မပျက်ပြယ်စေရန် ထိုလုလင်ထံ
သွားရောက်နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါအရှင်”

ခွင့် ပန်စကားပြောကြား
လေသည်။

ထိုအခါ လင်ယောက်ျား

ဖြစ်သူ ကုန်သည်ကြီးသားသည်
ဇနီးသစ်မှာ ကတိသစ္စာကို တ
လေးတစားထားသူအဖြစ်အကျင့်
သိက္ခာကိုယုံကြည်ပြီးခွင့်ပြုလိုက်
လျော့လိုက်လေသည်။

သူကြွယ်ကြီးသမီးလည်း
မင်္ဂလာပွဲ၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
အဝတ်အစားအတိုင်းပင် လုလင်
ပျိုရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းခုလတ်တစ်နေရာသို့
ရောက်သောအခါ ခိုးသူတစ်
ယောက် ပေါ်လာပြီးပါလာသမျှ
ပစ္စည်းတို့ကို ပေးရန် ဓားမိုးခြိမ်း
ခြောက် တောင်းဆိုလေသည်။

ထိုအခါ သူကြွယ်ကြီး၏သမီး
သည်တောင်းပန်သော အမှုအရာ
ဖြင့်တစ်ပါးသော ယောက်ျား
လုလင်ထံထားခဲ့သည့် ကတိ
စကားအား ပေးဆပ်ရန်သွားခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းစုံကို
မကွယ်မဝှက် ဆိုပြီးနောက် ...

“အရှင်...ဤသို့ ကတိသစ္စာ
ကို ထားမိပြီး မသွားခဲ့သည်ရှိ
သော် ကျွန်မမှာ ကတိမတည်သူ

ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဤလက်
ဝတ်တန်ဆာတို့ကို အရှင်အား
ပေးခဲ့၍ သွားရန်မှာလည်း မသင့်
လျော်ပါ။ အပြန်ခရီးမှသာ အရှင်
လိုသောလက်ဝတ် ရတနာတို့ကို
ယူပါ။ မလွဲမသွေ ပြန်လာခဲ့မည်
ကို ကတိသစ္စာပြုပါဘိ၏။”

သနားစဖွယ် ပြောဆိုသည်။

ခိုးသူလည်း ဤမိန်းမငယ်
သည် ကတိတည်ကြည်သူဖြစ်
ပေလိမ့်မည်ဟု နှလုံးသွင်းကာ
ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူကြွယ်ကြီးသမီး
လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး
ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာခရီး အတော်
ရောက်သောအခါ ဘီလူးတစ်
ကောင်၏ပိုင်နက်သို့ရောက်သွား၏။

ထိုအခါ ဘီလူးက ...

“ငါ့ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာသော သင်သည် ငါ့
အစာဖြစ်ပြီ” ကြုံးဝါး၍စားမည်
ပြုသည်။

ထိုအခါ သူကြွယ်ကြီး သမီး
သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော

မျက်နှာဖြင့်ခိုးသူအားဆိုသကဲ့သို့
ပင်အကြောင်းစုံကို ပြောပြပြီး ...

“အသင်ဘီလူးမင်း ... မင်း

မှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိဟူသော
စကား ရှိဘိ၏။ ယခု ကျွန်မအား
အသင်ဘီလူးမင်းစား၍ လုလင်
ထံအရောက် မသွားခဲ့သော် ထို
စကားနှင့်ဖီလာဖြစ်ကာကတိသစ္စာ
ပျက်ချေတော့မည်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မထားခဲ့သော ကတိအတိုင်း
လုလင်ထံအရောက်သွား၍ ပေး
ဆပ်ခွင့်ပြုပါ အပြန်ခရီးမှသာစား
ပါလော့။ အသင်ဘီလူးမင်းထံ
မလွဲမသွေ ပြန်လာမည်ကို ကတိ
ပေးပါ၏။”

ဘီလူးလည်း မိန်းမငယ်၏
ပြောဆိုစကားများကို ချင့်တွက်၍
ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ သို့နှင့်ပင်
လုလင်ပျိုထံရောက်လာခဲ့တော့၏။

လုလင်သည် သူကြွယ်ကြီး
သမီးအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ
အမျက်ပွား၍ အပြစ်စကားဆို
မည်ပြုသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ
မိမိတွင် ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား

ရှိပြီဖြစ်နေပါလျက်နှင့် ဤသို့ တစ်ပါးယောက်ျားနှင့်တွေ့ဆုံရန် ညဉ့်အချိန်လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ပေးခဲ့သည့် ကတိစကားကိုသစ္စာထား၍စောင့် ထိန်းသောမိန်းမငယ်၏ အတွင်း သဏ္ဍာန်ကိုလေးစားလာသဖြင့် ...

“အို ... ချစ်နှမ ... ကျွန်ုပ် အားပေးခဲ့သော ကတိစကားကို ကျွန်ုပ်သည် ယုံမှားသံသယဖြစ် ဖွယ်စကားဟုသာမှတ်ယူခဲ့ဘိ ၏။ ယခုကဲ့သို့ အရောက်လာ လိမ့်မည်ကို စိတ်၌ပင်မကူးမိပါ။

ချစ်နှမသည်ပေးခဲ့သော ကတိ စကားကိုသစ္စာထား၍စောင့်ထိန်း သူဖြစ်ပါဘိ၏။ ယနေ့မှစ၍ကျွန်ုပ် ၏ နှမအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက် သွားပါမည်။ ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ သာ အမြန်ပြန်ပါဘိလော့”

သူကြွယ်ကြီး သမီးအား သာယာဖွယ်ပြောဆို၍ ပြန်စေလေ သည်။

သူကြွယ်ကြီးသမီးလည်း

လုလင်ထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီး ဘီလူးကြီး ပိုင်နက်သို့ ရောက်သောအခါ ဘီလူးကြီးအား ...

“အို... အသင်ဘီလူးမင်း ... ကျွန်ုပ်၏ ကတိစကားအတိုင်း ကတိသစ္စာကြွေကို ပေးဆပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ဘီလူးမင်းထံရောက်လာ ခဲ့ပါပြီ။ စားလိုက စားနိုင်ပါပြီ”

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြော လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘီလူးကြီးမှာ...

“မင်းမှာသစ္စာ လူမှာ ကတိ ဟူသောစကားကိုလူတိုင်းပြောဆို တတ်ကြ၏ သို့သော် စောင့်ထိန်း သူမှာနည်းလှဘိသည်။ ဤသူ ငယ်မသည်ကား ကတိသစ္စာကို အသက်ဖြင့်နှင်း၍ပင် စောင့်ထိန်း ဝံ့၏။ မြင့်မြတ်လှဘိသည်။ ငါ့မှာ ရှေးဘဝက အကုသိုလ်ကံဖိစီး၍ သည်ဘဝ၌ ဘီလူးဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤသူတော်ကောင်းမလေးကို ပြစ်မှားမိပြန်ပါကနောင်ဘဝများ စွာအတွက် တွေးဝံ့ဖွယ်မရှိပြီ”

တွေးတောစဉ်းစားမိပြီး

သူကြွယ်ကြီးသမီးအား ချီးမွမ်း
စကားပြောဆိုပြီး မစားတော့ဘဲ
ပြန်လွတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခိုးသူနှင့်တွေ့သော
အခါ သူကြွယ်ကြီးသမီးက ...

“အရှင်...ကျွန်မထားခဲ့သည့်
ကတိအတိုင်း အရှင်ထံအရောက်
ပြန်လာခဲ့ပါပြီ ယူလိုသမျှသော
လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို ယူပါဘိ
လော့”

ပြောဆိုပြီး ရက်ရောစွာပေး
သည်။

ထိုအခါ ခိုးသူက ...

“ဤမိန်းမငယ်သည် အဆင်း
လည်းလှဘိ၏။ ကတိစကားကို

လည်းမပယ်ရှား ကြည်ညိုဖွယ်
စိတ်ထားလည်းရှိတိသည်။ဤသို့
ကတိစကားကို သစ္စာထား၍စောင့်
ထိန်းသောသူတော်ကောင်းထံမှ
ပစ္စည်းကို ငါမယူထိုက်ချေ”

တွေးတောချိန်ဆဲပြီး ပေး
လာသော လက်ဝတ်ရတနာ
ပစ္စည်းတို့ကို လက်ဖျားနှင့်ပင် ထိ
တော့ဘဲ သူကြွယ်ကြီးသမီးအား
အံ့မခန်း ချီးမွမ်းစကားကို ပြော
ဆိုကာ အိမ်သို့ပြန်စေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူကြွယ်ကြီး သမီး
လည်း ခင်ပွန်းသည် ကုန်သည်
ကြီးသားထံသို့ ချောမောစွာ ပြန်
ရောက်လာလေသတည်း။

ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် လုလင်သုံးယောက်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ သာဓကတတိုင်းပြည်အား တင်ကိမင်းသည်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် စစ်အင်္ဂါလေးပါးခြံရံလျက်မြို့ကိုဝိုင်းရံထားလေသည်။

ထိုသို့ တင်ကိမင်း ရုတ်တရက် စစ်ချီဝိုင်းရံလာသဖြင့် သာဓကတပြည်ရှင်မင်းနှင့်တကွ များမတ်စစ်သေနာပတိတို့မှာ မည်သို့မျှမကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအခြေအနေတွင် ပဏ္ဍိတအမည်ရှိသောပညာရှိပုဏ္ဏားက...

“ငါတို့တိုင်းပြည်တွင် စစ်လက်နက်အင်အားလည်း နည်းပါးဘိသည်။ ပြင်ဆင်မှုဟူ၍လည်း

မရှိ ဤသည်ကိုသိလျက်နှင့် ဆင်ကန်းတောတိုး ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့သော် တင်ကိမင်းတို့ဘက်မှ တပ်ဆုတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ငါတို့တွင်သာ များစွာ သေကျေပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်ပေတော့မည်”

ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသဖြင့် စကားအရာ၌လိမ္မာသောမင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ...

“အမောင်... ငါတို့တိုင်းပြည်အားဝန်းရံထားသော တင်ကိမင်းထံသို့ သွားဘိလော့။ ရောက်လျှင် ငါပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဆက်ပြီး ရိုသေကျိုးနွံ

သောအမူအရာဖြင့်

“အရှင်မင်းကြီး ... အရှင်တို့ စစ်အားသည် ကျွန်တော်မျိုးတို့ စစ်အင်အားနှင့်မမျှနှစ်ဆလောက် ရှိပါဘိ၏။ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ အရှင်မင်းကြီးတို့အား ယှဉ်ပြိုင် ခုခံဖို့ အရေးမှာတွေးပင် မတွေးဝံ့ကြောင်းပါ။ ယခုအချိန်အခါ သည်လည်း မိုးတွင်းအခါဖြစ်နေပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် ကျွန်တော်မျိုးတို့ တိုင်းပြည်အား ချိန်ခါမရွေး သိမ်းပိုက်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့်မိုးလေကုန်သော အခါမှကြွချီတော်မူသင့်ပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်”

မှာကြားပြောဆိုပြီး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများနှင့်အတူ တင်ကိမင်းထံသို့စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မင်းချင်းယောက်ျားလည်း တင်ကိမင်းထံသို့ ရောက်သော အခါ ပညာရှိပုဏ္ဏားကြီးမှာကြားသင်ပြထားသည့်အတိုင်း လျှောက်ထားပြီး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော်များကို ဆက်သလိုက်လေသည်။

မင်းချင်းယောက်ျား၏လျှောက်ထားသောစကားကို တင်ကိမင်းကြီးများစွာ သဘောကျတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“မှန်ဘိ၏ ငါတို့သည် သင်တို့ပြည်ကို အခုတိုက်လည်း နိုင်မည်။ နောင်အခါမှ တိုက်လည်း အသာလင့်သော် အသင့်ရဆို စကားသို့ပင် ငါတို့လက်အောက်သို့ရောက်လာမည်သာ ဖြစ်မိ၏”

မိန့်တော်မူပြီး နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် သာဓကေတမြို့သို့ ဝိုင်းရံထားသော တပ်များကို ရုပ်သိမ်း၍ ပြန်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ ပညာရှိပုဏ္ဏားကြီး၏ စွမ်းဆောင်ချက်ကြောင့် တင်ကိမင်း၏တပ်များပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားသည့်သတင်းကိုသာဓကေတပြည့်ရှင်မင်းကြီးသိတော်မူသော အခါများစွာချီးမွမ်း၍ ‘အမတ်ကြီးရာထူး’သို့ ခန့်ထားတော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက ...

“ယခု ငါသည် တင်ကိမ်းကို တစ်နှစ်ခန့် ဆုတ်ခွာစေခြင်းဖြင့် ပြည့်ရှင်မင်းသည် အမတ်ရာထူး ကိုပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ဘိ၏။ တင်ကိမ်းရန်မှ ထာဝရကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါက မင်းကြီး၏ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှုမှာ ဆိုဖွယ် ရာပင်မရှိတော့”

တွေးဆလျက် တင်ကိမ်းရန်မှ ထာဝရလွတ်ငြိမ်းသွားစေရန် နေ့စဉ်မပြတ် ကြံစည်တွေးတော လျက်သာ နေလေသည်။

ထိုပညာရှိ အမတ်ပုဏ္ဏားကြီး တွင်သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသမီးပျိုသည် ကောင်းခြင်း ငါးဖြာကြန်အင်လက္ခဏာတို့နှင့် လည်း ပြည့်စုံသလို နတ်မိမယ် တမျှ ချောမောလှပလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် အမျိုး မြတ်သော ပုဏ္ဏားလုလင်တစ် ယောက်သည် အမတ်ပုဏ္ဏားကြီး ထံသို့ ရောက်လာပြီး ...

“အရှင်...ကျွန်ုပ်သည် အရှင့် သမီးအား ချစ်ခင်စုံမက်သဖြင့်

ကြင်ဖက်ပြုပါရစေ”

ခွင့်တောင်းလေသည်။

ထိုအခါ အမတ်ပုဏ္ဏားကြီး

က ...

“အမောင်လုလင် အမောင် သည် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့် တည်ကြည်သော အသွင်လည်း ရှိတိသည်။ ဥဩမျိုးကဲ့သို့သာယာ သောအသံဖြင့်ချိုသာသောစကား ကိုလည်းဆိုတတ်ဘိ၏။ ခံညား သော ဥပဓိရုပ်လည်း ရှိသည်။ ချင့်ချိန်နှိုင်းဆ၍ ကြည့်လျှင်မြင့် မြတ်သော အမျိုးအနွယ်ထဲမှ ဖြစ် ဖွယ်ရှိ၏ ...

ဒါပေမဲ့ မြင့်မြတ်သော အမျိုး မှဖြစ်ပြီးယောက်ျားပီသရုံနှင့်တော့ ငါ့သမီးနှင့်မပေးစားနိုင်ပါ။ ယခု ငါဆိုသော အချက်သုံးချက်ဖြစ်တဲ့ ကောင်းသောသူကိုကောင်းအောင် မကောင်းသောသူကိုလည်းကောင်း အောင်ပြုနိုင်ရမည်။ စစ်ထိုးခြင်း အရာ၌ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်ရမည်။ သည်အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံမှသာ ငါ့သမီးကို ရချိမ့်မည်”

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားလုလင်က...

“ကောင်းပါပြီ အရှင်...အရှင် လိုလားသော အချက်သုံးချက် စလုံးကို ကျွန်ုပ်စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ ဘိ၏။ကတိထားပါသည်။အရှင် အလိုရှိတော်မူတဲ့အချိန်ခေါ်ပါဘိ အရှင်”

ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီး က ...

“သို့ဆိုလျှင် ကောင်းပေပြီ အရေးရှိက ငါအခေါ်လွှတ်ပါအံ့”

ပြောဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက် ၏။

ထိုပုဏ္ဏားလုလင် ပြန်သွား ပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် ပုဏ္ဏား လုလင်တစ်ယောက်ရောက်လာ ပြန်သည်။

“အရှင်.. အကျွန်ုပ်သည် ဤ မည်သော အမျိုးမှ ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်၊ ဖခင်တို့အမည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။ကျွန်ုပ်၏ အမည်မှာ လည်း ဤသို့ဖြစ်ပါသည်”

ပဏာမစကားကိုဆိုပြီး နောက် ပထမပုဏ္ဏား လုလင်ဆိုသကဲ့

သို့ပြောဆိုပြီး ‘ကောင်းပြီ’အချက် သုံးချက်နှင့် ပြည့်စုံပါကသမီးနှင့် ပေးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော လိုက်သည်။

လုလင်ကလည်း ကတိထား ၍ ပြန်သွားပြီး မကြာမတင်မှာ ပင် တတိယမြောက် လုလင်တစ် ယောက်ရောက်လာပြန်၏။

ပထမလုလင်နှင့် ဒုတိယ လုလင်တို့ပြောသလိုပင် ပြောပြန် သည်။

ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီး ကလည်း သုံးချက်သော စကား ကိုဆိုသည်။ ထိုသုံးချက်ကို စွမ်း ဆောင်နိုင်သော် သမီးနှင့်ပေးစား မည်ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

တတိယလုလင်ကလည်း စွမ်းဆောင်နိုင်ပါကြောင်း ကတိ ပေးလေသည်။

ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီး မှာ တိုင်းပြည်အရေးက တစ်ဖက် သမီးအရေးကလည်း တွေးရခက် ခက် ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်နေ့တည်း၌ပင် လုလင်

သုံးယောက် ထူးဆန်းစွာရောက်
လာကြ၏။ သမီးနှင့် ပေးစားရန်
ခွင့်ပန်ကြ၏။

မိမိက သုံးချက်သော စကား
ကိုတောင်းဆို၏။ ထိုသုံးချက်စလုံး
ကိုဖွင့်ဆောင်နိုင်ကြောင်းသုံးယောက်
စလုံးက ကတိထားကြသည်။

မိမိကလည်း ကောင်းပြီဟု
ချည်း ပြော၍လွှတ်လိုက်ရ၏။

ထိုလုလင်သုံးဦးစလုံးသည်
ကတိစကားနှင့်ညီမညီဟူ၍တော့
မပြောတတ်။ တစ်နေ့နေ့တွင်
စုံစမ်းသိရမည်ဟုစိတ်၌တေးမှတ်
ထားလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ...

ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏားကြီး
သည်အကြံပေါ်လာသဖြင့်ပထမ
ပုဏ္ဏားလုလင်ကို ခေါ်ယူပြီးနောက်
...

“အမောင်... ငါ့သမီးကိုလို
သော် ငါ၏ရန်သူဖြစ်သောတင်
ကိမင်း၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ယူခဲ့
ဘိလော့”

စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ပုဏ္ဏားလုလင်လည်း ဆိုခဲ့
သည့်အတိုင်း ပြုပါမည်ဟု ကတိ
ပေးပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ထိုပထမလုလင် ထွက်သွား
ပြီးမကြာမီ ပညာရှိအမတ်ပုဏ္ဏား
ကြီးသည် ဒုတိယလုလင်ကို ခေါ်
ယူပြီး ...

“အမောင် ... ငါ့သမီးအား
ကြင်ဖက်ပြုလိုသော် ဤမည်
သော ခရီး၌ ဖြတ်သွားသမျှသော
လူသားတို့အား မပြတ်စောင့်၍
စားနေသော ဘီလူး၏လည်ကို
ယူခဲ့ဘိလော့”

ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

ဒုတိယလုလင်သည် ကတိ
ထားကာ ထွက်သွားပြီး နောက်
တတိယပုဏ္ဏားလုလင်အားထပ်၍
ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“အမောင်လုလင် ... ငါ့သမီး
အား ရယူလိုသော် ဤမည်သော
အရပ်၌ ရောက်လာသမျှသော
လူသားတို့အားအခိုးအငွေလွှတ်ပြီး
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသော နတ်ဆိုး
၏လည်ကိုဖြတ်ယူလာခဲ့ဘိလော့”

ခိုင်းစေလိုက်ပြန်၏။

တတိယလုလင်လည်း အချိန် မဆိုင်းဘဲထွက်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပထမပုဏ္ဏားလုလင်သည် တင်ကိ မင်းခေါင်းကိုကိုင်၍ပညာရှိအမတ် ပုဏ္ဏားကြီးထံ ရောက်လာသဖြင့် များစွာအံ့ဩဝမ်းသာသွားလေ သည်။

မိမိနေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြံစည် ကြိုးပမ်းနေရသော တင်ကိမင်း ရန်မှလုံးဝလွတ်ငြိမ်းရန် စိတ်ဆန္ဒ မှာ ပြည့်ဝအောင်ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ် ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဘီလူးခေါင်းကိုကိုင်လျက် ဒုတိယ ပုဏ္ဏားလုလင်ရောက်လာပြန်၏။ ပညာရှိ အမတ် ပုဏ္ဏားကြီးမှာ ဒုတိယမိအံ့ဩသွားရတော့သည်။

ထို့နောက် နတ်ဆိုးခေါင်းနှင့် အတူ တတိယပုဏ္ဏား လုလင် သည် ရောက်လာလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ပညာရှိအမတ် ပုဏ္ဏားကြီးမှာ သမီးအရေးတွင်

အခက်တွေ့လေတော့သည်။

လုလင်သုံးယောက်နှင့် မည် သို့ပြုရမည်ကိုပင် ရုတ်တရက် ဝေခွဲ၍မရ။

လုလင်သုံးယောက်စလုံးက လည်း ကတိစကားနှင့်အညီပြု ကျင့်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိ အရာ၌လည်း တူညီနေပြန်၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးပျို ကို မည်သူနှင့် ပေးစားအံ့နည်း။

ပုဏ္ဏားလုလင် သုံးယောက် သည်စွမ်းရည်သတ္တိအရာ၌တူညီ နေကြသည်။ သုံးယောက် စလုံး တွင်လည်း ချို့ယွင်းချက်ဟူ၍ ကြည့်၍ မမြင်ပေ။ ရှာမရ။

နောက်ဆုံးတွင် ပညာရှိ အမတ်ပုဏ္ဏားသည် လုလင်သုံးဦး စလုံးအား စေခိုင်းရာတွင် တစ်ချိန် တည်းတစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်နေသဖြင့် ပထမဆုံးတင်ကိမင်းခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ရောက်လာသော ပုဏ္ဏား လုလင်နှင့် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်း သောသမီးနှင့်ပေးစားရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့သည်။

ကျေးဇူးသိတတ်သော သူရဲကောင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
က တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် သူရဲ
ကောင်းတို့တတ်မြောက်အပ်သော
အတတ် ပညာဟူသမျှတို့ကို
ကျွမ်းကျင်ပြီးမြောက်သည့် သူရဲ
ကောင်းစစ်သူကြီးတစ်ယောက်
ရှိလေသည်။

သို့သော် ထိုသူရဲကောင်း
ကြီးအား မြောက်စားထားသော
ထိုတိုင်းပြည်မှ ပြည့်ရှင်မင်းသည်
သူရဲကောင်း စစ်သူကြီး မိသားစု
စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံလောက်
အောင်ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းခြင်း
မရှိသဖြင့် ထိုသူရဲကောင်းကြီး

သည် မိသားစုနှင့်အတူ အခြား
တိုင်းပြည် တစ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာ
ပြောင်းရွှေ့သွားလေတော့သည်။

ထိုတိုင်းပြည်မှ ပြည့်ရှင်မင်း
သည် သတ္တဝါဟူသမျှတို့အား
ကြင်နာသနားတတ်လေသည်။
ထို့ပြင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၌
လည်း နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းယောက်ျားတို့
ကိုလည်း အရေးထား၍ ချီးမြှင့်
မြှောက် စားတော်မူတတ်သည်။

ယခုလည်း သူရဲကောင်း
စစ်သူကြီးမှ ထိုပြည့်ရှင်မင်းမြတ်
ထံ ဝင်ရောက်ခစားပြီးနောက်...

“အို ... အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုးသည် သူရဲကောင်း ယောက်ျားမြတ်တို့ တတ်မြောက် အပ်သည့် အဋ္ဌာရသအတတ်မျိုး စုံကိုတတ်မြောက်ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ သူဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ အရှင်မင်း မြတ်ပေးအပ်လိုသောအမှုတာဝန် ကိုပေးတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ပါမည်။ ကျွန်တော်မျိုးအားမှီခိုနေသည့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်နေ့လျှင် အသပြာငါးရာပေး ပါမှလုံ့လောက်ပါမည်အရှင်မင်းမြတ်”

လျှောက်ထားသောအခါ မင်းကြီးလည်း ကျေနပ်ကြည်ဖြူ စွာနှင့်ပင် သူရဲကောင်းစစ်သူကြီး ၏အလိုဆန္ဒကိုဖြည့်စွမ်းပေးတော် မူလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တိုင်းတစ်ပါး ပြည့်ရှင်မင်းထံတွင် သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးမိသားစုသည်အေးချမ်း စွာမှီခိုနေထိုင် လာခဲ့ကြသည်မှာ ကာလကြာမြင့် လာလေတော့ သည်။

ထိုသို့ နှစ်ကာလပေါင်းကြာ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးသည်မင်းအပ်နှင်းသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရင်း မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း နေ့စဉ် နေ့တိုင်းသတိရလျက်ရှိနေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးသည်မင်းကြီး၏ အိပ် ဆောင်၌ အဆောင်မှူးတာဝန်ကို ယူနေရချိန်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်အချိန် သန်းခေါင်ယံသို့ရောက်သော အခါ မင်းကြီးမပြတ်ပူဇော်နေ သော နတ်သမီး၏ ငိုကြွေးသံကို မင်းကြီးကြားတော်မူလိုက်ရလေ သည်။

ထိုအတူ သူရဲကောင်းစစ်သူ ကြီးလည်း ကြားလေသည်။

မင်းကြီးလည်း စူးစမ်းလို စိတ်၊ သိချင်စိတ်များပေါ်လာလေ သည်။ နတ်သမီး၏ငိုသံမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လာ သဖြင့်...

“အဘယ်သူသည် အဘယ်

ကြောင့်ငိုကြွေးနေသည်ကို စုံစမ်း ပါဘိလော့ အမောင်”

သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးအား စေခိုင်းတော်မူလိုက်သည်။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သန်လျက်ကို အသင့်အနေအထားကိုင်၍ သူရဲကောင်း စစ်သူကြီး မသိအောင် နောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်တော်မူလေသည်။

သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးသည်မှောင်မိုက်နေသည့်အတွင်းမှ ငိုကြွေးသံကြားရာဘက်သို့ မှန်းဆ၍ သွားရာနတ်သမီးက ...

“ဟယ်...အမောင်ယောက်ျားကောင်း...ငါသည်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နန်းတော်ကို စောင့်ကြပ်ရသော နတ်သမီးဖြစ်ဘိသည်။ ငါငိုကြွေးရသည့် အကြောင်းမှာ ယနေ့ နံနက် အရုဏ်မတက်မီ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်နတ်ရွာစံကံဆော်ကုန်ရလေမည် ထို့ကြောင့် ငါ ငိုကြွေးရခြင်းဖြစ်ဘိသည်” ပြောဆို၏။

နတ်သမီးစကားကြောင့်

သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးမှာ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေတော့သည်။ ပြီးမှ ကပျာကသီနှင့်ပင် ...

“အို ... အရှင်နတ်သမီး... မင်းကြီးမသေအောင် အဘယ်သို့ ကြံဆောင်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ သင်နတ်သမီးသိသောနည်းလမ်း ရှိလျှင်အကြံပေးဘိလော့။ ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ဘိမယ်”

ထိုအခါ နတ်သမီးက...

“သို့ဆိုလျှင် ငါပြောမည် အမောင်သူရဲကောင်း နားထောင်ဘိလော့။ တစ်သက်တာတွင် သားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သာမွေးဖွားသူသည် ထိုသားအား ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်ကို ဖြတ်ပြီး လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ငါ့အား ပူဇော်ရမည်။ ထိုလည်ချောင်းသွေးကို ငါသောက်ရမှ မင်းကြီးအသက်ရှင်ချမ်းသာဘိမည်။ ဤအမှုကို ယခုည အရုဏ်မတက်မီ ပြုမှသာ မင်းကြီး အသက်ရှင်ချိမ့်မည်” ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးသည် စဉ်းစားလေသည်။

“ငါသည် မင်းကြီးထံမှတစ်နေ့ လျှင်အသပြာငါးရာယူ၍မိသားစုနှင့်အတူအေးချမ်းစွာနေလာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီဖြစ်တိသည်။မင်းကြီး၏ကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှတိသည်။ ယခုမှပင် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရန် အခွင့်ကြုံပေးပြီးငါသည်လည်းသားတစ်ယောက်တည်းရှိသော ဖခင်ဖြစ်ပေတိ၏”

စဉ်းစားပြီးနောက် ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သား၏လည်ကိုဖြတ်ကာ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ကျေးဇူးရှင်မင်းကြီးအသက်ကိုကယ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ အလျင်အမြန်ပြန်သွားလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးသည် ရဲစွမ်းသတ္တိအရာ၌ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်သော်လည်းသားချစ်၏အသက်ကိုရင်း၍ ကျေးဇူးရှင် မင်းကြီး၏အသက်ကယ်တင်ရေးကိုဇနီးသည်

အား ပြောမထွက်နိုင်အောင် ရင်၌ တစ်ဆို့ကြေကွဲနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရင်၌မချိသော်လည်း မလုပ်မဖြစ်၊ မပြောမပြီးဖြစ်၍အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဇနီးသည်မှာ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအတွက် သောကမီးတောက်လောင်လေတော့၏။

သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားငယ်အားခေါ်ယူလာခဲ့ပြီး ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပလ္လင်တွင်ပူဇော်ကာမင်းကြီးအသက်ရှည်ကြောင်းဆုမွန်ကောင်းများကို တောင်းလေ၏။

သူရဲကောင်းစစ်သူကြီး၏ ဇနီးသည်မှာချစ်လှစွာသောတစ်ဦးတည်းသော သားလေးအား အရှင်လတ်လတ် မိမိရှေ့၌ပင် ဖခင်ရင်းကိုယ်တိုင်က လည်ကိုဖြတ်၍ ယိုစီးကျလာသော လည်ချောင်းသွေးတို့ဖြင့် ယဇ်ပလ္လင်